

[Jørgen Jensen]

toret, og det vil være rimeligt, om vi også tog op til overvejelse, om de dér får den behandling, de reelt skal have.

Troen på en ændring af situationen for den enkelte og for hele arbejderklassen er psykisk af afgørende betydning ikke alene for de ledige, men også for alle arbejdende. Derfor er det navnlig for en arbejderregering helt urimeligt og unødvendigt at komme med forslag, der alene tilsigter at tilsløre eller udskyde problemerne.

Jeg har allerede nævnt, at kravet fra arbejdspladser og kontrolsteder er kortere arbejdstid, en væsentlig nedsættelse af arbejdstiden i forbindelse med overenskomstafslutningerne. Det er vel også kendt, hvorledes man greb ind og forhindrede dette med talen om, at det ville forværre beskæftigelsessituationen, fordi det øgede omkostningerne. Det er ikke rigtigt, og det virker helt urimeligt over for de ledige, når man umiddelbart efter fremkommer med tanker om fordelingsordninger, f. eks. frihed hver 10. uge, og så besmykker det med, at så kunne man hvile ud i den uge, så at man kunne udføre arbejdet på 9 uger i stedet for på 10 uger.

Kravet om efterløn, som er et retfærdigt og nødvendigt krav grundet den nedslidning, der navnlig finder sted af de hårdest arbejdende herhjemme, påstås nu også at være en hjælp til bekæmpelse af arbejdsløsheden. Det kunne lyde rigtigt af hensyn til de unge, og det er sikkert rigtigt, at der er 85 pct. af befolkningen, der går ind for dette krav. Men hvad med den 60-årige? Hvordan tror man situationen er for den 60-årige, som skal betale dette? Og hvad er det egentlig for en løsningsmodel, der har været fremme i pressen, hvor det i virkeligheden er de arbejdende selv, der skal betale dette for sådan set at nedsætte udgiften på nationalbudgettet?

Det ville være rimeligt, at man gav de ledige et perspektiv ved at vise, at der var en vej ud af arbejdsløsheden, ved at give dem troen på, at tingene kunne ændres. Og da må jeg sige, at der er perspektiv i at fremlægge en række forslag om investeringer, som er rigtige samfundsøkonomisk og også med hensyn til beskæftigelsen: gasledning i Nord-søen, Storebæltsbro, digebygning osv., men det virker nedslående, når vi så også i debatten får at vide, at vort medlemskab af EF betyder, at en lang række af disse arbejder

skal udføres af virksomheder uden for dette land.

Kaj Poulsen (S):

Socialdemokratiet betragter beskæftigelsesproblemet som det danske samfunds problem nr. 1. Derfor har vi siden krisens start ført en politik, som på kort og på lang sigt angriber dette problem fra flere sider. Det er efterhånden erkendt af de fleste realistisk indstillede i vort samfund, at skal arbejdsløsheden effektivt bekæmpes, må det ske ved et mellemstatsligt samarbejde, bl.a. på grund af, at arbejdsløsheden ikke er et dansk fænomen, men i høj grad et internationalt problem.

På grund af afmatningen i de økonomiske konjunkturer i begyndelsen af 1970'erne og stærkest i 1973 blev de danske betalingsbalancevanskeligheder samtidig med den begyndende arbejdsløshed med ét slag til et problem, som gjorde, at Danmark isoleret havde meget snævre muligheder for at udvide efterspørgslen med de betalingsbalanceproblemer, som vi havde før krisen, og som er blevet forværret under denne. Denne udvikling har gjort, at vort betalingsbalanceproblem og vores beskæftigelsesproblem skal angribes samtidig, fordi disse problemer bider hinanden i halen, og på grund af denne sammenhæng mellem den økonomiske politik og beskæftigelsespolitikken har det været nødvendigt at føre en politik, der tilgodeser den sammenhæng.

Derfor vil socialdemokratiet søge den indkomstpøolitik, som har været ført de sidste år, videreført, bl.a. fordi det på det økonomiske område har vist sig at virke, som vi i socialdemokratiet regnede med. Vores betalingsbalance har vist bedring, der er opnået en vis prisstabilitet i forhold til tidligere, og vores konkurrenceforhold over for udlandet er på det sidste blevet forbedret. Disse forbedringer ønsker vi skal skabe grundlag for fremover at videreføre en effektiv indsats for en forbedret beskæftigelse, men det er en betingelse, at indkomstpøolitikken føres videre på et fornuftigt niveau for at undgå choklignende virkninger på det indenlandske pris- og lønniveau. Det er uomtvisteligt, at indkomstpøolitikken virkninger bl.a. betyder forskydning af indkomster og formuer i samfundet, og den manglende politiske løsning på dette